

Blog 122: Belletje uit de toekomst

De telefoon gaat. Je ziet de naam op het scherm. Je swiped het groene hoorntje naar rechts toe en neemt aan. Papa, mijn kind is stuk. Het enige wat het doet is janken. Janken om alles maar het hardst wanneer ik het zeg iets niet te mogen. Donkere donderwolken bedekken al het daglicht. Je hoort de bomen kraken, het waait. Het waait hard, het suist tussen de kieren door. Dikke druppels kletteren op het raam en het wordt koud. Het weer is omgeslagen van een mooie warme zomeravond naar een gure herfst dag by night. Je zit op je schommelbankje met je glas whiskey en een sigaar.

Er volgt een heel gesprek vanuit de andere kant van de telefoon. Er blijven maar drie woorden hangen en malen door je hersens heen. "Jankt om alles". De stem wordt donkerder, duister bijna en gaat steeds zwaarder en langzamer. De regen voel je niet meer, je sigaar dooft en de wind stoort je niet. Jankt om alles. Ineens hoor je de volgende zin; die drama-queen/king lijkt zichzelf wel op te laden voor de volgende jankbui. Wat moet ik nou? De hele puzzel valt samen naarmate de wind stiller wordt, de regen stopt, de wolken verdwijnen en het zonnetje langzaam zijn lach laat zien. Opladen zeg je? Je was die hele fase vergeten en met een reden. Deze fase heeft iedereen gehad en iedereen vond het hem niet alleen storend, hij was vooral nutteloos, bloedirritant en een grote ergernis.

Opladen. Het is de aanloop naar het trieste gebeuren waarin de hele wereld je een dikke jankebal vind maar jij bent zielig. De fase die begint met niets aan hand. Ouwehoeren aan tafel en volop lachen, ruzie bij de auto wie er voorin mag, niets te doen op het schoolplein, rustig te wachten tot je zelf naar de klas kan, kalm aan de trap op en op de laatste drie treden ga je beginnen. Gesnik, gekuch, gesnotter, in je ogen knijpen, om je heen kijken of anderen wel kijken, zien dat je gezien wordt, een traan, persen, harder kuchen en snotteren en lang leve de trieste jankbui. We zijn er weer! Even zielig naar beneden kijken en het is los. De drama-king is wakker en levend en wel. Elk kind heeft deze periode en er is werkelijk geen hond die weet waar het goed voor is. Omdat het ook nergens op slaat ben je geneigd de meest idiote pose aan te nemen. Het is zeg maar hinkelen op twee benen, elk een eigen kant op. Vaders zijn er minder gevoelig voor, moeders hebben sneller de neiging zich te laten lijden door het

ikhebbhetnegenmaandengedragen-syndroom. Lijden met een lange ij inderdaad. De tranen verscheuren je hart ondanks dat je weet dat het dikke bullshit is. Als mama kun je je beter laten leiden door het nuchtere. Er is onmogelijk iets ernstigs gebeurt in de tijd dat hij/zij al die tijd bij stond. Vaders negeren het. Stel je niet aan, schouders eronder en door.

Wat moet ik nou doen papa? Wat je moet doen is heel hard lachen, biertje pakken, negeren en door. Ergens zal het wel een soort roep om aandacht zijn ofzo, maar negatieve aandacht mag in principe niet beloond worden, anders blijft dit zo. Maar papa, ik plak hem achter het behang hoor! Da's precies de reden dat wij de muren geverfd hebben. Pak je bier, neem een slok en zorg dat je zelf even weg bent uit de situatie. Je voedt elkaar namelijk. Dat jankende stuk verdriet verdwijnt niet en wat je ook gaat zeggen, binnenkomen doet het niet. Resultaat, twee schreeuwende mensen in een aantal vierkante meter. Negeren, dat is de enige juiste methode hoe deze fase zo snel mogelijk voorbij gaat. Ze zullen heus nog momentjes hebben, maar nooit meer zo heftig als dat het was toen ze tussen de 1 en 32 waren.

Ik neem een slok, steek mijn sigaar weer aan en schommel met mijn lief op het bankje. Haar telefoon gaat.

Mama mijn kind is kapot.